

РЕШЕНИЕ

№ 24497

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 70 състав, в
публично заседание на 02.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Радина Карамфилова

при участието на секретаря Илияна Тодорова, като разгледа дело номер **3830** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. И. И., ЕГН: [ЕГН], с адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 1, ап. 1 и със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. В, ет. 8, ап. 22, чрез адв. И. И. Г., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0322-000093 от 02.03.2026 г., издадена от М. П. П. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. 3) бб – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

В жалбата се излагат съображения за незаконосъобразност на оспорената ЗППАМ. Моли съда да постанови решение, с което да отмени обжалвания административен акт.

В съдебното заседание жалбоподателят, редовно призован се явява лично и се представлява от адв. Г., който поддържа жалбата и изложените в нея доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед. Претендира разноси, съобразно представен списък на разноските.

Ответникът – М. П. П. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., не се явява и не се представлява. В депозирано по делото становище от 19.05.2026 г., имащо характер на отговор на жалбата, от страна ответника е оспорена жалбата и е изразено становище за неоснователност на същата.

Софийска градска прокуратура, редовно призована, не изпраща представител и не взима становище.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните,

намира за установено от фактическа страна следното:

На 02.03.2026 г. срещу Д. И. И. е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН) сер. АД с бл. № 914336 от 02.03.2026 г. затова, че на 18.10.2025 г. около 06:49 часа в [община] на път Автомагистрала № А-2 като водач на МПС – „Ф. S М.“ 2.0 и с рег. [рег.номер на МПС] , в района на 61+656 км с посока на движение [населено място] управлявал лек автомобил марка „Ф. S М.“ с рег. [рег.номер на МПС] негова собственост, като се движил се в лентата за принудително спиране, като нарушението било заснето с камера на НТУ. АУАН съставен на основание преписка с вх. № 1204р-676/20.01.26г. и № 24-00-2000/25г, по описа на НТУ. Извършеното нарушение е квалифицирано по чл. 58, т. 4 от ЗДвП.

На същата дата въз основа на съставения АУАН № 914336 от 02.03.2026 г. с идентични мотиви е издадена заповед 25-0322-000093 от 02.03.2026 г. от М. П. П. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П., с която е приложена принудителна административна мярка на основание чл. 171, т. 1, б. з) бб – временно отнемане на СУМПС на водач, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 3 месеца.

По делото са приети без оспорване от страните писмени доказателства представени с жалбата, административната преписка, включително и такива касаещи компетентността на административния орган, издал процесната заповед.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административно-производствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Оспорената заповед за налагане на ПАМ е издадена от компетентен орган, съгласно заповед № 517з-613 от 17.02.2026 г. на директора на ОДМВР -С., поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК.

Съгласно разпоредбата на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон. Волеизявлението за налагане на принудителна административна мярка се обективира в заповед, която има характер на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК и се издава съобразно изискванията на този кодекс, като специалният закон въвежда и изрично изискването същата да е мотивирана.

Обжалваната заповед е постановена в предписаната от закона форма, като са изложени фактически и правни основания съобразно изискването на чл. 59, ал. 2 от АПК.

В производството по издаването на обжалваната заповед не са допуснати съществени нарушения на административно производствените правила, такива, които ако не бяха извършени щяха да доведат административния орган до различни фактически и правни изводи. Само подобни нарушения се оценяват като съществени и респ., само подобни нарушения биха могли да обосноват извод за незаконосъобразност на административния акт.

В случая, проверката за съответствие на заповедта с материалния закон по правилото на чл. 142,

ал. 1 от АПК се прави към момента на издаване на заповедта, т.е. материалноправните предпоставки за прилагане на принудителна административна мярка следва да са налице както към датата на установяване на нарушението, така и към датата и часът на издаване на заповедта. Принудителните административни мерки, каквато по дефиниция и по съдържание е наложената с обжалваната заповед мярка по чл. 171, т. 1, буква з), предл. бб) ЗДвП, са инструмент на държавата за обезпечаване на законосъобразното осъществяване на определени правоотношения. Като форма на държавна принуда, ПАМ са репресивни мерки, водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, като налагат неблагоприятни последици на адресата, с цел постигане на определен правен резултат. Поради това, тези мерки се прилагат в изрично посочените в закона случаи, от изрично регламентирани административни органи и по точно определен ред.

В конкретния случай, за да се установи дали законосъобразно административният орган е приложил процесната принудителна мярка, следва да бъде установено налице ли са всички предпоставки за прилагане на ПАМ, посочени в разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), предл. бб) ЗДвП.

Със ЗИД на Закона за движението по пътищата, Обн. ДВ, бр. 64 от 2025 г., в сила от 07.09.2025 г. е приета разпоредбата на чл. 171, т. 1, буква з), с нейните шест предложения. Според тази разпоредба, за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения, извън случаите по букви "а" – "ж", се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на МПС на водач, който при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от...; бб) три месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 1 и 5, чл. 177, ал. 5, чл. 178ж, ал. 1, чл. 182, ал. 1, т. 6, ал. 3, т. 6, чл. 182, ал. 4 и чл. 183, ал. 8.

Предпоставка за издаването на заповед с правно основание по различните състави на чл. 171, т. 1, буква з) ЗДвП е извършено от водача на МПС съответно на хипотезата на правната норма административно нарушение, което се установява с акт за административно нарушение, съставен от компетентните длъжностни лица. В случая обжалваната ЗППАМ е издадена въз основа на АУАН № № 914336 от 02.03.2026 г., съставен за нарушение на чл. 58, т. 4 от ЗДвП извършено на 18.10.2025 г.

Видно от мотивите на заповедта органът не е посочил коя материална норма от ЗДвП е нарушена. Нарушението е описано фактически, но спрямо него не е направена правна квалификация. Такава се съдържа само в АУАН, където е посочено, че е нарушена нормата на чл. 58, т. 4 от ЗДвП, но такава правна квалификация в издадената заповед за прилагане на ПАМ, която е напълно самостоятелен административен акт, липсва. Видно е също така, че б."з" бб) на приложената правна норма съдържа множество хипотези, нито една от които органът не е посочил и обвързал при издаването на заповедта. При липсата на посочена материална норма няма как обективно да се прецени приложението на материалния закон. Принудителните административни мерки бидейки такива, засягащи веднага и безусловно правната сфера на адресата, следва да се прилагат стриктно, без да е необходим процес на тълкуване на волята на административния орган.

Наред с това, при установените факти по делото неясно и необосновано остава как наложената ПАМ би изпълнила и иманентно присъщите за всяка ПАМ превантивни или преустановителни цели и функции, доколкото процесната мярка е наложена 5 месеца след извършване на нарушението. Оспорената заповед се явява издадена и в противоречие с целта на закона и в нарушение на принципа на чл. 6 АПК, съгласно който административните актове следва да ограничават правата и законните интереси на гражданите само доколкото това е необходимо за

постигане на целта, за която са издадени. Административният акт и неговото изпълнение не могат да засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава, а когато с административния акт се засягат права или се създават задължения за граждани или организации, се прилагат онези мерки, които са по-благоприятни за тях, ако и по този начин ще се постигне целта на закона. Административните органи трябва да се въздържат от актове и действия, които могат да причинят вреди, явно несъизмерими с преследваната цел. С други думи, търси се съответствие между преследваната законова цел и средствата за нейното постигане, както и постигане на баланс между обществен и личен интерес.

С оглед изложеното жалбата се явява основателна, а оспорената заповед – незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Съобразно изхода на спора в полза на жалбоподателя се дължат разноски в общ размер на 255.11 евро, от които 5,11 евро държавна такса и 250 евро – платено в брой адвокатско възнаграждение по договор за правно обслужване от 17.03.2026 г.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, III отделение, 70 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-0322-000093 от 02.03.2026 г., издадена от М. П. П. на длъжност полицейски инспектор към ОДМВР С., РУ П..

ОСЪЖДА Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи – С. да заплати на Д. И. И., ЕГН: [ЕГН], разноски по делото в размер на 255.11 евро (петстотин и пет евро и единадесет евроцента).

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5, изречение второ ЗДвП.

СЪДИЯ: